

ПЕТАНА ХАДЖИ ДИМИТЪРЪ И СТЕФАНЪ КАРАДЖА

Нощта е приказна и дивна,
въ небето — хиляди звезди,
а Дунавътъ шуми приспивно
съсъ сребърнитѣ си води.
Луната свѣтлина пилѣе,
брѣгътъ, срѣдъ храсти, се тъмнѣй;
дружината, въвъ лодки, пѣе,
трицѣтно знаме гордо вѣй!
Тѣ сж сто тридесетъ юнаци:
съсъ пушки, саби, ножове,
и, украсени съ лѣвски знаци —
очакватъ страшни боеве.
Влѣче ги скѣпата Родина —
при майки, братя и сестри,
и сякашъ въ цѣлата дружина
едно желание гори:
— Да свѣтне скоро свободата
надъ долини и хѣлмове;
съсъ миренъ трудъ навредъ въ
страната,
щастливо всѣки да живѣй!
На югъ, наблизо, срѣдъ тъмитѣ,
градътъ крайбрѣженъ се чертай, —
къмъ него плуватъ тѣ честити,

къмъ родния поробенъ край!
Кои ги водятъ толкозъ смѣло,
кои войводи сж предъ тѣхъ,
та бойно знаме сж развѣли
и пѣятъ пламенно, безъ страхъ?
Хаджи Димитъръ, Караджата —
водачи славни имъ сж тѣ;
тупятъ въ копнение сърдцата,
и смѣлостта расте, расте!

*

Възстаницитѣ бодро слизатъ
отъ лодкитѣ и съ пѣсни пакъ
изъ тѣсни улици навлизатъ,
въ града Свищовъ, потъналъ въ
мракъ.

А вражескитѣ патрули,
като по даденъ знакъ гърмятъ;
проклетия и грозни хули
отъ тѣхнитѣ уста текатъ.
Катъ буря, въ прашнитѣ пѣтеки,
приижда турската войска;
ехтятъ гърмежи недалеко,
тече пролѣна кръвь — рѣка!